

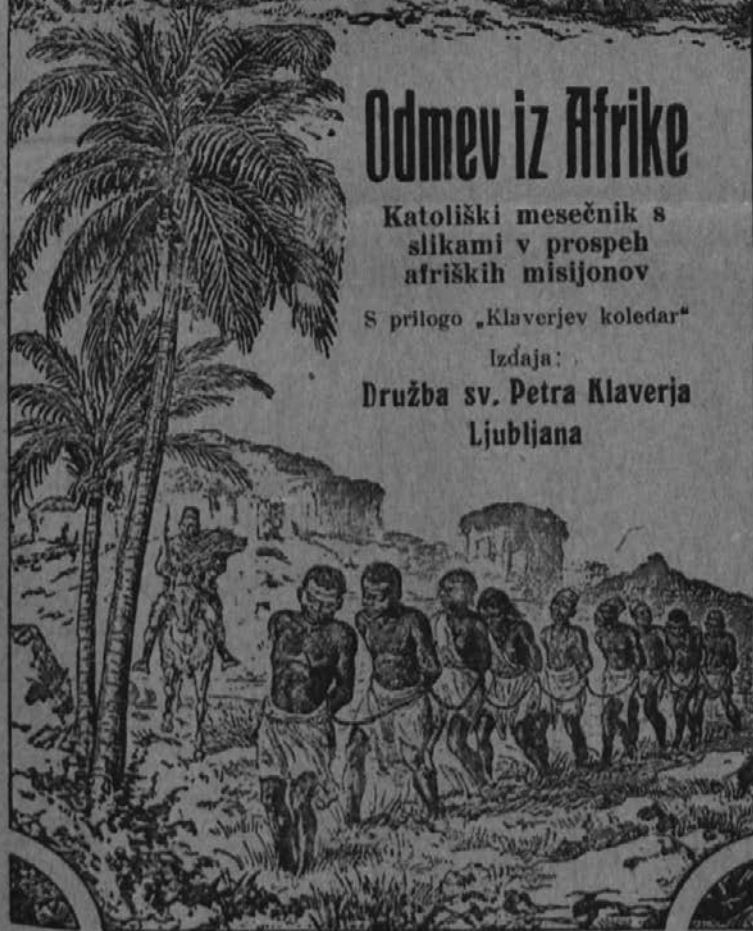
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Za praznik sv. Petra Klaverja. — Od jezera Tanganjika. — Lakota je prišla v deželo. — Ko bi imeli denarja!... — Prva uspehi misijonskega dela Lazaristov v belgijskem Kongu. — Kratki misijonska poročila. — K sreči se je ponesrečilo plezanje na goro. — „Žena, velika je tvoja vera!“ — Različni nazori. — Uslišane molitve. — Kako pozdravljajo Kafri. — Iz naše listnice.

Darovi.

Došli naši Družbi februarja in marca.

Za afriške misijone v splošnem Din 27.536·30, L 184·50, Š 55·70. Za sv. maše Din 3.892—. Za stradajoče Din 240—. Za go-bavce Din 172—. Za odkup sužnjev Din 4.385·, L 200—. Za botrinske darove Din 5.325·, Š 96·50. Za zamorčke Din 1.944—. Za katehiste Din 265—. Za semeniščnike Din 1.550—. Za kruh sv. Antona Din 5.113·55, L 107·70, Š 45·50. Za misijonsko zvezo Din 185—. Za otroško zvezo Din 44—. Za mašno zvezo Din 2.436·, L 71·, Š 47·. Za afriški tisk in katekizem Din 850·, Š 20·. Za določene namene Din 6.482·50, L 15·50. Za določene misijone Din 100·, Š 22·50. Za rože Male Terezike Din 46·. Za Klaverjevo družbo Din 110·, L 3·, Š 5·. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 1022·.

Po cerkvi Srca Jezusovega: 90 Din za botrinski dar na ime „Francišek“.

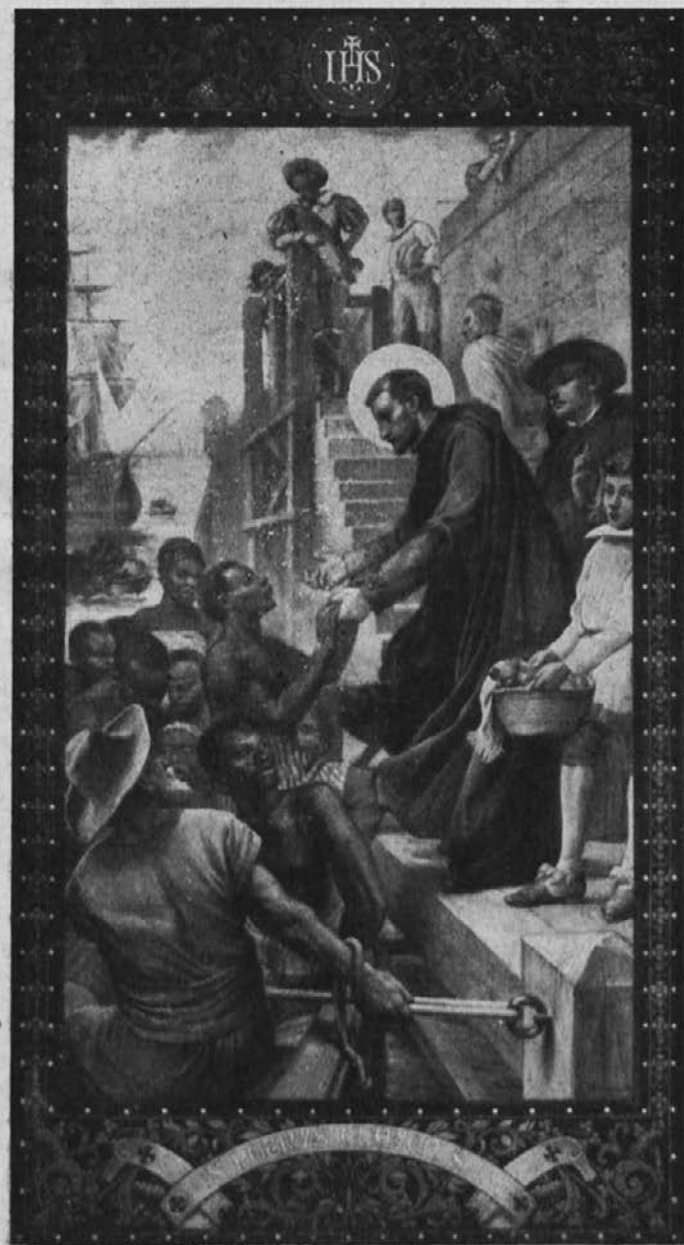
Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko«

Cena Din 4, L 1·50, Š 0·60. Dobi se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Spomin za umrle.

Preč. g. župnik v p. Anton Jamnik, Škofja Loka. — Mihael Matjašič, Lipa — Stefan Mlakar, Slovenja vas — Marija Jager, Trata — Terezija Verbančič, Šk. Loka (velika dobr.) Večno jim plačilo!

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev.

Za praznik sv. Petra Klaverja.

Vsako leto nam ob 9. septembru, prazniku sv. Petra Klaverja, stopi pred duševne oči čudovita slika. Duh nam pohiti nazaj v prvo polovico sedemnajstega stoletja. Oživi pred nami južnoameriško pomorsko mesto Kártagena. Tam zagledamo na obrežju koščenega, od naporov in samozatajevanja izmučenega meniha, kako opravlja dela najlepšega usmiljenja: zamorske sužnje, ki so jih pripeljali iz Afrike, nosi iz ladij, jih snaži, jim streže in jih krepča ter si ne da miru, da je vse oskrbel. — Peter Klaver iz družbe Jezusove, „oče zamorcev“, ki ga je sv. Cerkev zaradi njegovega junaškega štiridesetletnega delovanja za bedne zamorce postavila na oltarje. Danes je zavetnik vseh zamorskih misijonov.

Peter Klaver, pobožno te častimo,
delo Tvoje čudodelno slavimo.
Oče zamorcev, pomagaj nam,
duš da mnogo privedemo v božji hram!

„Vsako leto, ko sem delal duhovne vaje pri Jezuitih, sem bral življenjepise pobožnih Jezuitov, pa najbolj me je genilo življenje sv. Petra Klaverja, tako da sem vedno nanovo bral in se ne utrudil. Treba se je le spomniti tega svetnika in takoj se navdušiš za ustanovo, ki nosi njegovo ime. Kako lepa in velika so dela članov Družbe sv. Petra Klaverja!“
(Neki nadškof južne Francije.)

Od jezera Tanganjika.

Pismo P. Ciavattoni, od Belih Očetov v misijonu Izeka.

Prejel sem lepo in umetniško izdelano sliko sv. Petra Klaverja; toda moji predstojniki mislijo, da je prelepa za ubogo kapelico v puščavi, kjer bi ljudje ne znali nje vrednosti prav ceniti. Zato sem jo oddal v lepo kapelico v seminarju, kjer se vzgaja 140 mladeničev za duhovnike. Ti bodo bolj razumeli visoko idejo umetnikovo in bodo častili sv. Petra Klaverja kot svojega svetnika, ki je v življenju njih rod tako ljubil in je sedaj v nebesih velik priprošnjik zanje. Kdo bolj želi ko on, da bi čim več njih rojakov našli pot iz teme in odvrgli okove, ki jih teže! Upam da boste z mojim ravnanjem zadovoljni.

Še bolj ko slika me je genilo to, da ste mi poslali male zgodnice s slikami, ne da bi bil zato prosil, in pa lepo knjižico: *Manete in dilectione mea*. Vidim, da prav dobro razumete, kaj potrebuje misijonar. Zgodnice so prav izvrstne za poduk otrok, ki jih prav sedaj poučujem, pa tudi za odrasle katehumene, ki so še vedno otroci, čeprav veliki.

Zelo všeč mi je tudi podobica Vaše pokojne ustanoviteljice. Dejal sem jo v knjižico, ki mi je najljubša in ki jo povsod nosim seboj, tako, da jo vsak dan gledam, proseč jo, naj posreduje pri Bogu za moj misijon in njega kristjane, ki mi vsled nestanovitnosti svoje delajo precej skrbi; potem za katehumene, ki še ne vedo, kaj je vztrajnost, in naposled za mnogo paganov, da bi se omečili. Poleg Male Terezije sem si jo izvolil za svojo posebno pokroviteljico.

Lakota je prišla v deželo.

Tako piše P. Herman Bücking, oblat Brezmadežne, Družbi sv. Petra Klaverja:

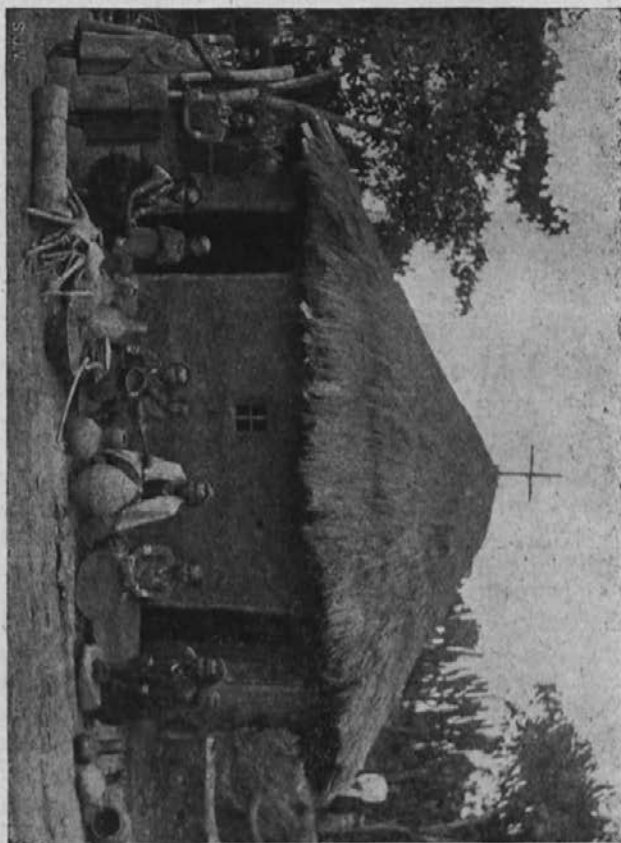
Lakota je nastala v deželi, zaloge žita so prazne. Vsak dan prihaja 60 do 100 ljudi in prosijo hrane. 40 jih je nastavljenih, da kopljejo rove za vodo, da bo mogoče ob priliki dežja naloviti zadosti vode. Ti delavci dobe vsak dan svojo hrano in tudi še 40 otrok, ki so stalno v hiši. Nekateri stari Ovambos dobivajo tudi hrano brezplačno. Vse druge lačne reveže moramo poslati domov brez vsake pomoči. Kako nam je hudo pri srcu, ko nas vsak dan prosijo: „Dajte nam jesti! Pomagajte nam, da od lakote ne umrjemo!“ itd. pomagati pa jim na moremo. Te bridkosti ne morem popisati. Ponekod je že več ljudi umrlo za lakoto. Mi misijonarji pomagamo po svojih najboljših močeh. Razdelili smo že 100 vreč žita; toda zaloge nam pohajajo in stiska raste in bo rastla do prihodnje žetve, ki bo v maju - juniju naslednje leto.

Zato se v tej hudi stiski obračam na Družbo sv. Petra Klaverja. Naj bi nam mati zamorcev, pokojna grofica Marija Terezija Ledóchowska, poslala dobrotnikov iz nebes, ki nam bodo pomagali v tem žalostnem času.

Naši domačini tu v Ovambolandiji potrebujejo nujne pomoči. Saj so vsi (300 kristjanov in 100 katehumenov) naši bratje in sestre po veri. Tudi ubogi pagani zaslužijo, da jim pomagamo, ker jih je večina dobrih in je upati, da jih bomo sčasoma pridobili za našo sv. vero.

Sploh so pa vsi naši bližnji, ki jih moramo ljubiti, saj so od Boga ustvarjeni in, kakor mi, odrešeni s krvjo Gospoda Jezusa. Odrešenik pa je rekel: „Karkoli ste storili dobrega najmanjšemu mojih bratov, to ste meni storili.“

Zamorske žene in dekleta izdelujejo košare in tolčejo zadnja zrnja koruze.

Ti „najmanjši bratje“ Jezusa Kristusa so prav gotovo revni stradajoči tu po paganskih krajih.

Za te najmanjše brate Jezusove prosim koščka kruha. Vsak dan molimo za naše dobrotnike k naši patroni sv. Tereziji Deteta Jezusa. Ona bo gotovo z nebes doli bogato blagoslavljala tiste, ki bodo prišli na pomoč kristjanom in katehumenom njene lastne misijonske postaje.

Ko bi imeli denarja! . . .

Apostolski vikariat Port Dauphin.

Izveček iz pisma sestre Ane, usmiljenke.

Na praznik Marijnega oznanenja, ko smo tako srečne, da ponovimo svoje redovne obljube, ki nas vežejo na Srce našega božjega Učenika, Vam pišem, da Vam povem, kako moje srce trpi, ker ne morem več in bolje delati za čast božjo.

Nad 130 otrok obiskuje dnevno našo šolo, da se nauče poleg branja in pisanja tudi Boga ljubiti, 130 otrok, to je veliko breme za eno samo vzgojiteljico. Ako bi jih bilo le 60 ali 70, bi se lažje zanje pobrigala. In vendar bi komaj bilo, da bi sprejela še več učencev. Manjka nam prostora za to, ne poguma. Gotovo je težava poučevati tako število učencev in to v pokrajini, kjer razsaja mrzlica. Prvo leto svojega bivanja tu sem bila zbolela za mrzlico, a sedaj sem se privadila na okolico. Toda najbolj mučno je to, da si moram vsak trenotek reči: „Ni več prostora. Nobenega otroka ne moremo več sprejeti . . .“ Te otroke preživljajo starši in deloma tudi oblačijo, treba bi bilo zanje le prostora in za večino tudi šolskih potrebščin. Zadnjič nam je rekel oskrbnik, da v vseh 30 letih, ki jih je preživel na otoku, ni našel plemena, ki bi bilo za krščanstvo tako dovzetno kot je to.

Tudi samostanskih poklicov je dosti med domačini, toda baš ti nam dajo prav mnogo dela. Često ne znajo postulantinje ob 20. letu niti brati, niti šivati, niti likati. Toda, kako naj jih odpravimo? To so duše, ki imajo dobro voljo in ki jih Duh božji k sebi vabi; kajti v posamezne vasi patri le redko prihajajo. Stariši, celo paganski, so ponosni na ta poklic otrok.

Nekoč so starejši ljudje kramljali in se razgovarjali med seboj. Neki pagan je vzdihnil: „Nekoč smo pošiljali naše „omayasy“ (učenjake) preko vsega otoka. Po njih smo bili mi gôspodarji kraja, četudi je bilo naše število premajhno, da bi bili mogli v resnici gospodariti.“ Pa je prišel v tem hipu P. Tomaž Zefinazina, prvi duhovnik-domačin v Vohipeno. Pokaže nek kristjan nanj rekoč: „Res, da ne pošiljamo več svojih ombyasy v okolico, a bomo zato pošiljali svoje duhovnike.“ Pa mu stari pagan vesel prirdi: „Res, ti bodo v resnično srečo in blagor vse-mu otoku.“

Ako bi imeli na razpolago vsoto 15 tisoč francoskih frankov za duhovnike in prav toliko za nas, pa bi bila.

zagotovljena vzgoja vseh otrok. Lotili bi se vzgoje učiteljev in učiteljic za vasi in lahko bi počakali z vzprejemom mladih ljudi v seminar dotlej, da se o njih poklicu dodobra prepričamo . . . Toda čemu bi delali načrte, ako nam božja previdnost ne dá sredstev, da jih izpeljemo?!

Kako hvaležni bi bili osebam, ki bi hotele biti orodje v rokah božje previdnosti! Iz polnega srca bi zanje k Bogu molili.

Prvi uspehi misijonskega dela Lazaristov v belgijskem Kongu.

Lazaristi so se naselili pred več nego 4 leti v belgijskem Kongu. P. Dekempeneer poroča v naslednjem o misijonih Bikoro in Irebu in svojih upih za bodočnost.

10. septembra 1926 se je ustanovil misijon v Bikoro. Ta misijon se je letos na svojem lastnem zemljišču utrdil. Zadnji čas se je povečal na štirikratni dosednji obseg in smo šolo, ki je bila dosedaj v vasi, prestavili v misijon. Tudi smo postavili poslopje za katehumene, ki je prostorno dovolj za 60 otrok. Zato pa moremo zdaj natančno izvajati pravilo, ki veli, da morajo katehumeni zadnjih 6 mesecev pred sv. krstom stalno bivati v misijonu. Na tiho nedeljo smo posvetili našo cerkev. Čeprav je zidana iz domačega materijala, je vendarle prav čedno poslopje dolgo 47 m, široko 14 m. Prav slovesne službe božje moremo notri obhajati, na katere so naši kristjani kar ponosni. Kor je velik. Vsaka 3 ladij ima svoj oltar. Domačini prihajajo od blizu in daleč občudovat to poslopje; zato upamo, da nam bo privabilo vernikov med temi plemeni, ki jim je lepota hiše božje goreča pridiga. Takoj izprva smo obhajali tu misijon. Med velikim tednom je bila vsak dan 2 krat pridiga. Obisk vernikov je bil zelo poveljen.

Naši katehisti so nam v veliko pomoč. Mnogi ne znajo ne brati ne pisati, a znajo prav dobro katekizem napamet in že pričenjajo druge učiti verouk. Tvorijo zvezo med tistimi, ki želijo postati kristjani. Kjer so nastavljeni, tam smo gotovi, da tista vas in tisti kraj z nami drži. Naprosimo jih, da postavijo kapelo ali stanovanje za misijonarja, da bo mogel biti pod streho, kadar bo na svojem pregledu dospel v dotični kraj. Vsak dan zjutraj in zvečer zbirajo ljudi k molitvi, ki jo naprej molijo, in potem učijo katehumene krščanski nauk, zlasti tiste, ki imajo resno voljo, da se bodo v kratkem dali krstiti. Tiste, ki

so nadarjeni, pošljemo na šestmesečni tečaj v Bikoro, da po preteku tega časa nastopijo službo.

Nedavno so dospele 4 usmiljenke v Bikoro. Zanje bomo sezidali šolo in stanovanje na neki planoti, ki leži nad misijonsko postajo.

Naš misijon si je preteklo leto nadel nalogo, da označja evangelij v nekem delu kraja Sama Kasai, kjer prebiva rod Lukulela. To so krepki in zelo delavni ljudje. V notranjosti dežele prebivajo plemena, ki so zelo v nevarnosti, da se poluteranijo, ako se mi ne bomo pravočasno zanje zavzeli. Na željo apostolskega vikarja v Leo-

P. Engelvin, lazarist, v nosilnici na misijonskem potovanju.

poldvillu Mgr-ja Eleene, smo se lotili tega posla. Pravkar smo poslali v Rim novo prošnjo, da bi smeli delovati po vsej deželi. Razni kraji so zelo obljudeni; zato bo naša naloga zelo težka, ker bomo imeli opraviti z ljudmi, ki se vedno selijo. Zaenkrat so nam ta plemena kakor tudi njih gospodarji naklonjena. Zaupamo prav v vsem na božjo pomoč, ki nas ne bo zapustila. Pomnožili smo število katehistov in sezidali 12 kapel. Povsod so katehumeni in kristjani sprejeli nase skrb, da bodo vzdrževali katehiste.

Naj bi se naše nade uresničile v čast božjo in širjenje cerkve!

Kratka misijonska poročila.

Škof Pihot, apostolski vikar v Majungi, Madagaskar: „Otvorili smo naš noviciját za domačine z 10 mladimi deklicami. Imele so dobro vzgojo in pripravo za redovno življenje pri sestrah, ki so jih vzgajale. Ena naših misijonskih sester sv. Duha je predstojnica novicijata. Vendar nameravam, da bo kongregacija, ki jo bomo ustanovili, popolnoma samostojna in neodvisna od kakega evropskega zavoda v smislu predpisov kongregacije za razširjanje vere. Sestre Naše lj. Gospe majniške — tako se imenujejo — bodo prva samostojna verska kongregacija na Madagaskarju. Je to zelo važno podjetje in prosimo, da

nas podpirate z molitvijo, da ga bomo mogli izpeljati.“

P. St. Mazurek, jezuit, Rhodesia: „Prav iskrena hvala za poslano knjige. Takoj ko sem jih prejel, sem opravil eno sv. mašo v namen, da bi ljubi Bog blagoslovil Vaše blago delo. Često sem že povedal otrokom, da bi mi v tem kraju vsi od lakote in drugih neprijetnosti kraja pomrli, ako nam ne bi pomagali „od onstran morja“. Tudi sem jim razložil, da so daleč za morjem, kamor je treba potovati več nego en mesec, ljudje, ki imajo vsi skupaj goreče srce za nas in nam po svojih najboljših močeh pomagati žele.

K sreči se je ponesrečilo plezanje na goro.

Poroča P. Ferdinand Sembianté, misijonar presv. Srca Jezusovega v Ludanu.

Gotovo je, da Liru kar izgine, ako ga primerjamo z Kilimandžaro in Ruvenzori. Tu ni ledenikov kot so na Puntí Margheriti. In vendar je to gorovje, ki stoji čisto samostojno, nekaj ogromnega: tu je sama skala in gozd. Zdi se, ko da je nekdo odstrigel vrh z ostrimi škarjami. Iz misijona Aringa ne moreš videti njegovega ogromnega in strmega pobočja, ki kipi v nebo izmed pašnikov visoke planote.

Zvedel sem, da stanuje ob vznožju gore Kakwápleme, kamor še nikdo izmed naših ni zašel. Misel, da bi se znale pogubiti duše, ki stanujejo ne daleč od nas, mi je bila mučna.

In sem se neko jutro odločil, da grem tja. Res sem videl tiste vasice Kakwá-ljudi, ki so ležale raztresene med zelenjem nepravih ceder, med katerimi se je dvigala sempatje kaka visoka palma. Ti dobri, a od vseh pozabljeni ljudje so me prav prijazno sprejeli. Nekateri so sicer bežali, a večinoma so prišli blizu. Tudi matere z otroci so prišle in so si otroci zelo prizadevali, da ne bi jokali. Od vasi do vasi je šel glas, da sem tukaj. Vsi so takoj

razumeli, kaj naj store, ker se tudi sami ob posebnih prilikah kličejo skupaj. Tako sem dospel do vznožja gore. Kako bujna vegetacija povsod naokrog! In ta gorski greben, kako je vabil v svoji priprosti krasoti! Pogledal sem na uro, bilo je 9. Čutil sem, kako me gora vabi, ker od tam bi bil mogel videti tudi deželo kjer bivajo Madhi in Acoli.

Takoj sem se odločil. Okrog mene so se bili zbrali nekateri Kakwa-ljudje. Prosil sem enega, naj me popelje na goro, pa se je obotavljal. Drugi so mu dajali tajna znamenja, kot bi hoteli reči: „Bodi pameten! Belokožca je treba ubogati.“ Stopil je v svojo kočo, se nekaj preoblekel in prišel ven. V desnici je držal dolgo palico. Gledal sem ga in se čudil, kaj naj pomeni ta obleka. Spomnil sem se, kaj so mi pravili o teh ljudeh. Kakwa znajo na poseben način deliti batine. Zato sem tudi sam poiskal gorjačo. Nastopila sva pot v goro, moj spremljevalec naprej, jaz za njim. Gledal sem navzgor, pot je bila težavna. Najprej so bile trate, potem so se pričele velikanske čeri, nekatere so stale le na eni ozki ploskvi. Ko si šel pod tako velikansko skalo, te je nehote stresla groza. Druge skale so zapirale prehod, tako da jih je bilo treba preplezati s palico med zobmi kakor je moj vodnik to dobro znal. Zapazil sem, da je moj Kakwa postal ves pozoren, se oziral na vse strani in le oprezno prodiral navzgor. Videlo se mu je, da je truden bolj kot jaz. To je bil en vzrok, a je moralo biti še drugih vzrokov. Morebiti nama bodo kmalu služile gorjače.

Zdajpazdaj je nekaj zašumelo v grmovju, ko da nekdo beži. Tudi jaz sem skrbno oprezoval, pa nisem mogel ničesar zagledati. Ali so bile opice, ali je bilo kaj hujšega. Zaenkrat drugega ni bilo ko šumenje.

Že je minila ura, solnce naju je grelo vedno bolj neusmiljeno. Pa obstane moj spremljevalec ob ogromni skali in mi reče: „Poglej! Ali ni to nekaj lepega?“

Ozrl sem se v dolino in videl res lepo okolico. Daljne vasice so bile kakor lise v zelenju, ki se je raztezalo brez mej. Na vsem obzorju pa gore plemena Madhi in Acoli. Toda še nisva bila na vrhu. Skušal sem moža pregovoriti, da greva dalje, a mi je odgovoril kratko pa odločno: „Na cagna!“ Hotel je reči, da ne more več, a se mu le ni ljubilo in se je pripravljal, da se vrneva.

Pogledal sem navzgor proti vrhu. Bil je sicer še daleč, vendar mi je bilo žal, da se moram vrniti. Trud bi se bil izplačal, čeprav je solnce žgalo kakor v peklu; po drugi strani bi bila pa to samo moja kaprica. Klonil sem

glavo in šel za spremljevalcem. Vračala sva se. Turisti in hribolazci, ki bodo brali te vrstice, mi ne bodo mogli odpustiti; toda jaz sem misijonar in bolj nego kaka lepa gora mi mora biti pri srcu nekaj drugega. Ko sva šla navzdol mi je prišla na misel neka molitvica, ki me je zelo potolažila: „Gospod, daj mi vsaj eno dušo“.

Toda prešel sem bil že vse vasi, pa ni bilo nobenega bolnika. Ko sva prišla na neko gotovo mesto, je Kakwa pozdravil, zavil na stransko pot in izginil. Pot mi je bila znana, vendar sem po kratkem času spoznal, da sem zašel. Nenadoma sem obstal pred nekakim močvirjem. Skakal sem preko luž in sem na žalost zapazil, da so moji čevlji raztrgani. Oziral sem se okrog in hitel dalje. Srečno sem dospel iz zagate na vznožje Liru. Pred menoj se je razprostirala široka planota, ki mi je bila že znana. Pa sem zagledal sprevod posebne vrste.

Na neke vrste nosilnici so možje nekaj prenašali. Hodili so molče in nihče ni črhnil niti besedice. To je moral biti kak mrlič ali kaj podobnega. V strahu sem se približeval ljudem. Na nosilnici, ki je bila spletena iz palic, so nosili v odeje zavito nekaj podolgovatega; na enem koncu je gledalo dvoje bosih črnih nog izpod odeje. Dal sem znamenje in so takoj položili čudno nosilnico na tla. Zavoj se je zgibal in pred menoj je ležal človek, ki so ga bile same kosti in koža. Premikal se je in luč dneva ga je slepila. Bil je star Kakwa. Zdelo se je, da se mu življenje drži le še v očeh; sicer pa je bil videti krepke rasti in je moral biti kedaj močan človek. Zdaj pa mu je bilo telo vse okorelo. Ne morem natančno popisati, kaj sem potem storil, in kako mi je pomagalo božje Srce Jezusovo; vendar so mi nekatere stvari tako živo v spominu, da jih nikdar ne bom pozabil. Po četrte ure ali morda tudi dalj je začel ta okostnjak s hripavim glasom govoriti. Mož je bil pripravljen, da se dá krstiti. Krstil sem ga na ime Pavel. Še enkrat me je ostro pogledal s svojimi divjimi očmi. Pozdravil sem ga in on mi je odzdravil. Potem so ga zopet zavili v odejo, tako da so noge ven bingljale. Sprevod se je pomikal zopet molče in počasi dalje. Morebiti Komako ni dospel do rodne vasi, kjer naj bi umrl. Gledal sem za njim, ko so ga nesli v naročje smrti, ki se mu je približevala. Moje srce je bilo polno hvaležnosti do Boga.

Ako bi bil šel do vrha Liru, bi najbrž bil starca zamudil. Jaz bi bil sicer imel zelo lep razgled v daljavo, toda ne bi bil videl za bujnim zelenjem tam doli človeka, ki je umiral. Komako bi bil ostal za vedno tujec božjemu

Srcu, ki ga je dotlej tako lepo spremljevalo od daleč skozi težave njegovega življenja. Bog je dopustil, da se je moj izlet na vrh Liru ponesrečil, zato da sem postal orodje v rokah božje ljubezni in previdnosti.

„Žena, velika je tvoja vera!“

Piše P. Kerantret, oblat Brezmadežne v Natalu.

Ko sem se nedavno vrnil iz misijona, kjer sem bil previdel neko bolnico za smrt, so mi prišle navedene besede na um. Žena je približno trideset let stara. Ima tri otroke, najstarejši šteje devet ali deset let. Roka Gospodova jo je močno zadela v obliki težke bolezni. Že tri leta ne more ne ležati ne sedeti. Telo je vse z ranami pokrito in gnije in smrdi kakor v grobu. Druge pomoči in postrežbe nima, razen od strani svojih tako mladih otročičev. Njen mož je namreč lenuh, ki ji je le še v večje breme pri hiši. Koča je na pol razdrta in dopušča dostop vetru in dežju. Kratko: Ubožica pozna le gorje tega sveta; veselje sveta ji je neznano. Navzlic temu ne toži niti z besedico, ampak se zahvaljuje Bogu za svojo trdo usodo, med tem ko so drugi zdravi in trdni.

Edina tolažba v življenju so ji moji obiski. Ko ji prinesem sv. Popotnico, mi odkrije svojo dušo in pove, kako je hrepenela po Jezusu, da ji da novih moči in potrpljenja.

Ob vstopu položim Najsvetejše na mal zaboječek, ki stoji s platnom pokrit poleg postelje. Potem jo spovem in se čutim ponižanega spričo poguma in potrpežljivosti te izvoljene duše. Ta bolniška postelja je zame prižnica, kjer vedno bolj spoznavam tajno delovanje milosti božje. Potem ko sem se skupno z bolnico zahvalil Bogu po sv. obhajilu, se tudi sam čutim nekako prerojenega. O, kako čudna so dela božja in kako majhne so stvari napram Njemu in brez Njega!

Ko je Jezus nekoč Kananejko postavil na preizkušnjo, ga je ganila njena globoka vera. Danes ima gotovo veselje nad vero te uboge zamorke. Kot srčna žena želi Bogu zadostovati za grehe celega plemena in priklicati milost in izpreobrnjenje nad svoje rojake. Opazil sem, da časih po več dni ne je, ker nima denarja, da bi si kaj kupila. Pa mi je nekoč ponudila denar, naj opravim sv. mašo za njeno rajno mater. Ginjen ji nisem vedel kaj odgovoriti. Seveda denarja nisem vzel in sem ji obljubil, da bom

navzlic temu opravil sv. mašo v njen namen. Njena sestra je jeseni vstopila v novicijat sester-domačink. Ta ji piše od časa do časa tolažilna pisma in jo bodri, naj pogumno vztraja v svojem trpljenju.

To so solnčni žarki, ki razsvetljujejo dušo in srce misijonarja in mu dokazujejo moč krščanskih resnic, ki daje dušam moči in vztrajnosti. Taki doživljaji dvigajo dušo k Bogu, ki dela take čudeže v dušah svojih izvoljenih, ki jih tako ljubi.

Različni nazori.

Iz življenja o. Gommingera, O. S. Sp.

Na nekem potovanju se nam je ponudil v službo mlad zamorec po imenu Iribaj. Ko smo dospeli v Muina, njegovo domovino mu prihite nasproti njegovi stariši in sorodniki, kakor tudi njegova žena. Ko ga ta zagleda, bridko zaplaka, rekoč:

„Ubogi Iribaj, kam si zašel!“ Splošen smeh je sledil temu vzkliku. ko se je hrušč polegel, de eden naših veslačev: „Mora pač biti zelo neumen, kdor še ne ve, da je Evropa velika vas z mnogimi okraji, kjer žive razna plemena belokožcev, dobrih in hudobnih, kakor tukaj v Afriki, kjer žive Somali, t. j. tatovi in Vapokomo, (to so oni sami) t. j. pošteni ljudje.“

„In naši sopotniki,“ pristavi nek čarovnik, kazaje z očetovsko dobrohotnostjo na nas, „so pač, ne glede na njih belo kožo, ki se prav lepo loči od njihove predolge obleke in ne glede na njihove smešno rastoče lase, pravi Vapokomo.“

Prav res, različne glave, različni nazori!

Kako pozdravljajo Kafri na reki Zambeziju.

(Piše misijonar na Spodnjem Zambeziju.)

Bilo je v Kvelimanin, v nekem pristanu portugiške Vzhodne Afrike, kjer sem prišel prvič z afrikanskimi zamorci bliže v dotiko. Zgodaj zjutraj sem se sprehajal v svežem zraku, ker je meseca svečana v Afriki ponoči v sobi precej soparno in duhomorno. Zamorčki imajo službo doma v hiši. Tedaj pridejo trije mali v gosjem redu proti meni. Kaj naj to pomeni? Eden se postavi meni nasproti

in grebe zdaj z eno, zdaj z drugo nogo po zemlji. Gledal sem čisto osupljen, tedaj pride še drugi in tretji zamorček in grebla sta istotako po tleh. Oj, mislim si, to je pač jutranji pozdrav! „Bom dia! Bom dia!“ sem odzdravil in zamorčki so odšli.

Seveda pozneje sem videl ta način pozdravljanja še mnogo in mnogokrat.

Ako dojde zamorec pred hišo tovariševo ali če se srečata dva črna na potu, vselej skoro lahko vidiš poklon s popraskom z nogo ali tudi slišiš, ker praskanje po tleh se v resnici čuje in se v resnici poznajo pozneje sledovi.

V tem načinu pozdravljanja tiči neka ljubkost; zamorec se namreč objednem nekoliko prikloni in razodeva v tem izurjenost in mnogokrat tudi ličnost, ki bi tebi, evropski natak, delala vso čast. Seveda ne vzamejo nekateri Kafri vse tako natanko, posebno napram svojim rojakom. Včasih se opazi, da gleda pozdravljajoči ravno v nasprotno smer in kaže osebi, ki jo pozdravlja, pravzaprav hrbet. To pa nič ne de, je pač zopet takšen običaj.

Bilo je še v Kveminalih. Došlo je iz Evrope moje kolo in poskušal sem se prvokrat voziti na železnem konjčku po razmeroma široki cesti zunaj mesta, da ne bi bil izpostavljen očem nadebudne mladine. Ako sem prišel na njega, šlo je čisto dobro v malem diru; skokoma nisem dovolil iti svojemu svetlemu dirkaču, bilo bi prenevarno. Tedaj se prikaže majhen zamorski deček, ki se je zdel, da me ne vidi; pozvonim, v hipu je odskočil v stran in pokazal svoje, kot slonova kost bele zobe. Star zamorec, ki mi je prišel nasproti, izognil se je sam od sebe. Postal sem na svojem konju nekoliko negotov. Zamorec mi je dal vso pot prosto in čakal v travi stoječ, da se popeljem mimo. Čudno, kolo se spusti proti zamorcju; tedaj napravi poklon s popraskom z nogo in srečno sem vozil mimo.

Ako srečaš zamorca, ki ima pokrivalo, sname ga že 20 — 30 metrov pred srečanjem in se pokrije zopet v primerni razdalji po srečanju ter napravi še navadno pri tem poklon s popraskom z nogo. Tudi ako grejo zamorci mimo naše hiše se odkrijejo, celo tedaj, če ni nikogar zunaj ali pri oknu.

Ako hoče Kafer posebno dobro pozdraviti, tedaj ploska z rokami ali se bije na prsi. Kdor še ni nikoli slišal tega ploskanja, se v resnici lahko ustraši, ako zasliši nenadoma iz grmovja ali visoke trave ta votli šum.

Ako nese črnc na glavi ali ramah breme ali je drži v rokah, odloži je pri srečanju, se primerno postavi, poploska z rokami ali napravi poklon s popraskom. Ploskanje

se vrši po gotovem ritmu, tako da v začetku hitro udarja in proti koncu počasneje. Pozdravljenec ploska med odmori pozdravljajočega. Če jih je več, ki se srečajo, potem se ploska vsakemu posebe. Po pozdravu si naloži zopet breme in gre dalje.

Seveda je že mnogo Kafrov, posebno mlajše generacije, ki ne pozdravljajo več po tem starem načinu. Pozdravijo po portugalsko ali se postavijo strumno (napeto), skoro prestrumno, in dajo po vojaško roko k glavi, s čemur je pozdrav gotov ali pa sploh ne pozdravijo. Ti olikanci so bili že v prosveti: na ladijah, v mestu ali v tovarnah in pri vojakihi.

Žene in dekleta se samo priklonijo, tako, da prekrižajo roke na prsih. Ako nesejo kako breme, ga mnogokrat odložijo, ter se priklonijo dva- ali trikrat. Odličneje je, ako se pokloni dvakrat.

Tako kažejo Kafri na zunaj veliko dostojnost. Vedno mi zbuja takšen zamorec, posebno še, če je kakšen starejši mož, veliko spoštovanje. Samo škoda, da so ti zamorci še skoro sami pagani! Škoda, da še ne poznajo steze odrešenja in zveličanja! Kdo zna tu pomagati? Kdo more tu pomagati? To je misijonar, katoliški misijonar, ki uči črnca ljubiti Boga. Katoliški misijonar je, ki dela z milostjo božjo iz paganov kristjane, častilce pravega, edinega Gospoda in Kralja. Kar ima črnc dobrega, mu misijonar pusti, ter to dobro pospešuje in plemeni. Da, po milosti božji pride tudi v ubogo srce Kafrovo mir in sreča, tako, da lahko mnogokrat spoznaš kristjana med pagani po mirnem in prijaznem obličju. Delo misijonarjevo ni brezuspešno. Zveličar daje vsejanemu zrnu rodovitega dežja, milost božjo, zlasti ker toliko in toliko katoličanov v Evropi nadleguje nebesa z molitvijo in miloščino za misijone. Naj se ta gorečnost katoličanov nikdar ne ohladi, ampak vedno naj še raste!

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Po dveh devetdnevnih k pokojni Mariji Tereziji Ledóchowski sem bil uslišan v neki težki zdravstveni zadevi, zato pošiljam tu 100 šilingov v misijonske namene Družbe sv. Petra Klaverja. † Janez Marija Gföllner, škof linški.

„18. 19. 20. in 21. junija sem predsedel mnogo ur v spovednici. 22. je bila slovesna služba božja in procesija, potem pa sem moral poslušati polno zadev, ki so me kristjani v katerih spraševali za

svet. Zvečer 22. sem bil popolnoma zdelan. Drugo jutro sem se zopet lotil dela in bil zaposlen do 3. popoldne, potem sem pa obnemogel. Imel sem 39,4 vročine. Mrzlica me je tresla, bljuval sem in bil ves oslabiljen. Vsi smo se bali, da se bo po teh znakih pojavila črna mrzlica. 24. junija je vročina poskočila od 39 do 40. Dal sem si pod zglavje podobico Marije Terezije Ledóchowske in sem zaupno molil. Zvečer je vročina padla že na 37,5, zjutraj 25. pa na 37. Vsi so bili veseli in vsak je rekel, da je to posebne vrste slučaj. 26. sem vstal, maševal in se lotil dela. — Kaj naj rečem na to? Če ni bil naravnost čudež, je bila pa izredna milost, ki mi jo je izprosila ustanoviteljica Klaverjeve družbe. Za to ji bom vedno hvaležen in se ji priporočal za nadaljnjo pomoč.“

P. A. A. afriški misijonar.

„Hitro ste uslišali našo prošnjo in nam poslali dve lepi sliki blagopokojne ustanoviteljice „naše misijonske matere“, kot jo imenujemo. S kakšnim veseljem in ginjenjem smo sprejeli to pošiljatev, ki je dospela baš peti dan neke devetdnevnic, ki smo jo opravljali Vaši ustanoviteljici v čast za zdravje neke bolne sestre, ki je že dalj časa bolehal na jetrih. Pogled na častito grofico, ki je tako prijazno gledala iz slike na bolnico, ji je bil kakor odgovor božji, da bo ozdravela. In res 9. dan devetdnevnic je naša ljuba bolnica že vstala in šla na delo. Od tedaj je bolezen doela izginila. Tisočera hvala za to bodi naši pokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski. Odslej bo slika častite matere visela vedno na vidnem mestu in vsi se ji bomo še bolj zaupno priporočali v svojih različnih zadevah, da nas bo uslišala in še naprej varovala naše sirote in ne dopustila, da bi stradale vsakdanjega kruha, čeprav so sedaj živila vsled kobilic tako draga.“

Misijonska sestra iz Abesinije.

Na priprošnjo pokojne Marije Terezije Ledóchowske sem bila nedavno obvarovana težke vratne bolezni, ki se je bila s svojimi začetki že pojavila. V zahvalo sem obljubila, da to objavim in dam dar za misijone.“

A. L. v M.

Pošiljam obljubljeni dar v čast Mariji Tereziji Ledóchowski, Dol 19— kot zahvalo za uslišano prošnjo. Priporočam se ji še nadalje.

J. V. Amerika.

Polna globoke hvaležnosti se pristrčno zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za prejete milosti in dobrote, katere je ona izprosila. Prav posebno pa se ji zahvaljujem, ker je s svojo priprošnjo rešila mojo mater nagle in nepredvidene smrti. Prav pristrčno jo prosim, da izprosi moji materi zopet ljubo zdravje. S prošnjo in zahvalo dar 275 Din. J. K. Ljubljana Moste.

V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam 70 Din.

P. H. Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč ter pošiljam obljubljeni dar za misijone.

A. M. Hoče.

Zatekel sem se k Mariji Tereziji Ledóchowski in obljubil dar, če bom uslišan. Izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam v zahvalo Din 10—.

M. K. Smednik.

Pr. ur.: V polnem soglasju z dekretom Urbanom VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na „čudežno“ ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: Priporočam se služabnici božji, da dobi moj sin dobro službo.

N. N. Ljubljana.

Priporočam se za skorajšno zdravje in darujem 10 Din. Nadalje se priporočam služabnici božji za srečno ureditev družinskih zadev. Če bom uslišan, obljubljam večjo vsoto in javno zahvalo.

R. J. M—a.

Iz naše listnice.

Često občudujemo požrtvovalnost naših prijateljev in zahvalimo Boga, ki je toliko ljubezni razlil v človeška srca, da ta srca kar žare ognja in navdušenja sredi sedanjega mrzlega sveta. Naj navedemo našim čitateljem nekaj zgledov o tem:

„Pošiljamo mal dar iz hvaležnega srca za krščansko družino v Afriki. Zbrale smo vsoto štiri služkinje s tem, da smo 1. druga drugi naložile denarno kazen za kako zamudo, 2. smo v prostih urah delale cvetlice iz papirja in jih prodajale, 3. smo zbirale prostovolje nagrade, ki smo jih dobile od gostov, 4. smo stavile na los in dobile. Tako smo nabrale skupaj 800 Din, ki jih pošiljamo Družbi sv. Petra Klaverja v zgoraj imenovani namen. Naj bi Jezus blagoslovil dotično družino, Marija pa naj bi bila njena varhinja in pomočnica. To iz srca želimo štiri služkinje.“

„Mnogo je revnih, ki ne zmorejo plačila in bi vendar radi pristopili k „mašni zvezi za Afriko“. Tu pošiljam vpisnino za trideset oseb. Tudi za pokojne, ki so od vseh pozabljeni, bi rada kaj storila. Ljudje smo navezani na medsebojno pomoč.“ J. L.

„Rada bi postala pomožna misijonarka, ker je to tako lep poklic za dekleta, pa ne morem radi posebnih razmer. Bom pa posojevala knjižico drugim, če se morda najde dekle, ki jo Bog kliče v ta poklic. Ako se moje razmere spremenijo, sem trdno odločena, da posvetim svoje življenje v službo misijonov, kar naj mi izprosi pokojna ustanoviteljica Klaverjeve družbe. Nikdar ne bom pozabila ubogih zamorcev v njih potrebah in bom za sedaj doma zanje molila in darov zanje prosila. Sem revna kmečka deklica, a se počutim bogato, ako me Bog podpira z milostjo.“

J. H.

Dekret sv. Kongregacije de Propaganda.

Od apostolskega vikariata Kwango se je en del izročil oskrbi oo. Jezuitov Belgijske provincije in tvori sedaj nov vikariat z imenom **Kisantu**.

Od apostolskega vikariata Kamerun je bila ločena apostolska prefektura Duala. V prihodnje dobi ime apostolski vikariat **Juanda**.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, našega patrona;

21. septembra, na praznik sv. apostola Matevža;

24. septembra, na praznik Marije, Rešiteljice jetnikov.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Naprave, po katerih podpornik lahko postane sotrudnik Družbe sv. Petra Klaverja.

Mnogoštevilne so naprave, s katerimi lahko podpornik — razen letnega prispevka 5 Din — podpira Klaverjevo družbo. Navedemo le nekatere:

Goreča molitev za spreobrnjenje ubogih paganov. — Razširjanje različnih tiskovin Klaverjeve družbe, zlasti mesečnikov „Odmev iz Afrike“ in „Zamorček“ in prodajanje „Klaverjevega koledarja“ in „Misijonskega koledarčka za mladino“, nabiranje novih naročnikov in naročnine. — Pridobivanje novih podpornikov in podpornice. — Nadalje more postati sotrudnik družbe, kdor a) seznanja ljudi s Klaverjevo družbo in njenim verskim zavodom pomožnih misijonark; b) pridobiva ude za „otroško zvezo“ in „mašno zvezo za Afriko“; c) sprejema denar in druge koristne reči za afriške misijone ter jih pošilja Klaverjevi družbi. Veliko pomagajo družbi in razširjanju misijonske misli tudi misijonske pridige in slavnosti; — razširjanje pobožnosti k Mariji, Materi dobrega sveta, ki je patrona Klaverjeve družbe, in k sv. Petru Klaverju. — Pospeševanje pobožnosti k sv. Antonu Padovanskemu v prid afriškim misijonom. — Postaviti na primeren prostor kip s puščico sv. Antona z napisom „Kruh sv. Antona za Afriko“ ali „Nabiralnik za zamorčke“, — zbirati obrabljene znamke, štanjoli itd.

Način sprejema.

Kdor hoče postati podpornik (podpornica) Klaverjeve družbe, naj pošlje svoj polni naslov s prispevkom vred na **Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1**, na kar se mu pošlje sprejemnica za podpornike.

Priporočila v molitev.

Liboje — Središče — Maribor — Ihova — Kropa —
K. K. sv. Antonu v neki važni zadevi (10 Din), obljublja še dar, če bo uslišan. — R. S. Ormož sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziki in Mariji Ter. Ledóchowski v neki važni zadevi in za ljubo zdravje. Če bo prošnja uslišana, dar in javna zahvala v „Odmevu“. — L. M. Tržič, Materi božji, Mali Tereziki, sv. Antonu, dar, če bo prošnja uslišana. — Meta B., tretjerednica, prosi za zboljšanje zdravja, dar 90 Din v čast Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Barbari, za misijone in kruh sv. Antona. — Neimenovana Marijina družbenica se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, sv. Duhu, Brezmadežni in Materi Dobrega sveta, Mali Cvetki Deteta Jezusa in dušam v vicaš za milost pravega poklica in udanost v božjo voljo. — N. N. P. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji in Mariji Tereziji Ledóchowski. — M. G. Laporje, presv. Srcu Jezusovemu, sv. Antonu in sv. Mali Tereziki.

Zahvala z darom: Sv. Antonu za uslišano prošnjo, N. N. Goriče.

Klaverjev misijonski koledar

1932

Vse naše ljube naročnike in misijonske prijatelje prosimo, da pomagajo pridno razširjati Klaverjev koledar. Svojim znancem in sorodnikom ga priporočite, še bolje pa storite, če ga jim naročite. Recite, da stem zelo podpirajo uboge misijonarje, ki so tako potrebni pomoči. 1 Koledar stane samo 5 Din. Ima lepo prilogo za jubilej sv. Antona Padov. Častilci sv. Antona, sezite po njem. Kdor naroči 10 izvodov skupaj, dobi en koledar povrh.

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Veselje za otroško srce,

ki obenem pospešuje ljubezen do naših najubožnejših črnih bratov in sestic, je mesečnik za mladino

„Zamorček“

Prinaša lepe in poučne zamorske povestice in slike, najlepše za mladino. Letna naročnina samo 7 Din, 1.50 Š, 4 L 40 am. cts.

Starši in vzgojitelji, naročajte ljubi deci ta prekorišten misijonski listič, kateri jim bo vedno zvest tovariš.

Naslov kot zgoraj.

Tam daleč za morjem

Nova misijonska igra v treh slikah.

Cena po pošti 4 Din. Naslov kot zgoraj.